

Arrest

**nr. 99 415 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 februari 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 11 september 2009 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrestnr. 35 507 van 8 december 2009, waarbij verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 29 oktober 2012.

1.3. Op 7 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname

van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“ (...) Overwegende dat de betrokkene op 6 februari 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 20 februari 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 september 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 december 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een Somalische identiteitskaart en een Somalisch paspoort, beiden afgegeven door de Somalische ambassade in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de betrokkene tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag een geboorteakte naar voren bracht om haar identiteit en nationaliteit te proberen te staven, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 26/09/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande onderdelen van het middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt onder meer als volgt:

“(…) In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een Somalische identiteitskaart en een Somalisch paspoort, reeds kon naar voren gebracht worden bij haar eerste asielaanvraag en dat verzoekende partij haar identiteit/nationaliteit reeds via een geboorteakte probeerde te staven tijdens haar eerste asielaanvraag, maar dat de Belgische instanties geen geloof hechtten aan de nationaliteit/identiteit van verzoekende partij tijdens haar eerste asielprocedure.

De nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij sluit volledig aan bij haar eerste asielaanvraag. Volgens verwerende partij zouden het Somalische paspoort en de identiteitskaart geen nieuwe gegevens betreffen waaruit zou blijken dat zij ernstige aanwijzing heeft op een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat dergelijke officiële documenten niet in overweging worden genomen, is werkelijk onbegrijpelijk. Verzoekende partij is een Somalische Staatsburger zij vreest dus wel degelijk de chaos in haar land van herkomst en zou dus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten toegekend krijgen.

Hoe dan ook is een terugkeer voor verzoekende partij naar Somalië uitgesloten. Aan de hand van deze nieuwe asielaanvraag wil verzoekende partij haar dossier opnieuw laten bestuderen. Tijdens de eerste asielaanvraag werd er geen geloof gehecht aan haar Somalische identiteit/nationaliteit. De nieuwe elementen die verzoekende partij thans voorlegt bewijzen ontegensprekelijk dat zij een Somalische Staatsburger is.

De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielpprocedure geen geloof werd gehecht aan haar nationaliteit/identiteit van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

“wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”.

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielpcedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7):

“Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielpcedures zijn afgelegd.(...)”

Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die haar verhaal doen bevestigen.

De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste asielpprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de eerste asielpprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielpprocedure van de verzoekende partij.

Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een eerste asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben.

Dit is uiteraard absurd.

Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn eerste asielpprocedure.

Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu'il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d'asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin

2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ; Verder stelt de verwerende partij in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij haar nieuwe elementen reeds naar voren kon gebracht hebben bij haar eerste asielaanvraag.

Dit is echter niet correct.

De eerste asielprocedure van verzoekende partij werd afgesloten door de RvV dd. 8 december 2009.

Het Somalisch paspoort en identiteitskaart werden aan verzoekende partij uitgereikt door de Somalische Ambassade in België op 22 februari 2012!!.

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij haar nieuwe elementen niet eerder kon aanbrengen, ze verkreeg haar nieuwe documenten meer dan 2 jaar later na het beëindigen van haar eerste asielaanvraag! (...).

Bovendien is de Somalische Ambassade te Brussel slechts werkzaam sinds de zomer van 2011. De werking is op heden nog steeds niet optimaal (Cf. Stuk 3). Hoe kan verzoekende partij dan de Somalische identiteitskaart en paspoort reeds voorbrengen tijdens haar eerste asielaanvraag, die reeds werd afgesloten op 8 december 2009!

Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas.

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

Dergelijke ingesteldheid kan niet getolereerd worden ten aanzien van verzoekende partij, gezien zij wel degelijk vreest voor haar leven in haar land van herkomst en zij dan ook met aandrang vraagt om haar tweede asielrelaas serieus en grondig te onderzoeken. (...)

Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio. Dit alles vraagt om een nietigverklaring en de schorsing van de bestreden beslissing!"

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);

- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. In de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2009 werd het volgende vastgesteld: *“U heeft het niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. (...) Gezien uw ontoereikende kennis heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. (...) Van het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van Ubox Moxamad Dahir dat uitgegeven werd te Mogadishu dd. 15 augustus 1990 kan gezegd worden dat het merkwaardig is dat dit certificaat vermeldt dat het uitgegeven werd op aanvraag van uw ouders (zie informatie in administratief dossier) doch dat u eerder verklaarde dat uw ouders reeds stierven toen u 5 jaar oud was (p. 3). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg “Het geboortecertificaat meldt dat het uitgegeven werd op aanvraag van uw ouders, maar het werd pas uitgegeven in 1990 en uw ouders stierven toch al eerder?” (p. 5) repleceerde u niet te weten wie het geboortecertificaat aanvroeg (p. 5). Deze anomalie zet de authenticiteit van het door u voorgelegde geboortecertificaat op de helling.”*

In het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad werd deze zienswijze bevestigd en kan onder meer het volgende gelezen worden: *“Verzoeksters verklaringen zijn over de hele lijn onvoldoende, haar voorgehouden Somalische nationaliteit kan dan ook geenszins overtuigen.”* Verder stelt het arrest nog: *“Verzoekster legde een geboorteakte neer, doch kan niet verklaren waarom hierop vermeld wordt dat dit stuk werd uitgereikt op vraag van haar ouders die toen reeds lang overleden waren. Gelet op verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen inzake haar nationaliteit kan er dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan dit stuk. 3.6. Verzoekster legt een attest neer van de “Vereniging voor Somalisch-Belgische Sociale Integratie” en stelt dat hieruit “blijkt dat ze wel degelijk de nationaliteit van Somalië heeft”. 3.7. Dergelijke getuigenissen, opgesteld op vraag van verzoekster, hebben echter geen officieel karakter zodat de bewijswaarde slechts relatief is en dienen hoe dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu geenszins het geval is. Dit stuk komt derhalve voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.”*

2.7. Uit het bovengestelde blijkt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad geen geloof hebben gehecht aan de Somalische nationaliteit van verzoekster.

2.8. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een Somalische identiteitskaart en een Somalisch paspoort neer. Zij verklaarde *“Ik leg vandaag identiteitsdocumenten voor: een Somalische IK en een paspoort. Ik ben deze gaan afhalen op de Somalische ambassade in België. Ik verkreeg deze documenten na het afleggen van een interview. Ik wens hier verder niets aan toe te voegen. Mijn identiteitsdocumenten bewijzen mijn nationaliteit”*. De authenticiteit van de door verzoekster neergelegde stukken wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij deze stukken niet weerhoudt als een nieuw element omdat ze van oordeel is dat verzoekster deze stukken reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de Somalische ambassade slechts werkzaam is sinds de zomer van 2011. Dit wordt door verwerende partij niet betwist in haar nota. Wel is zij blijkens haar nota van oordeel dat *“Het enkele feit dat de Somalische ambassade in België pas sedert 2011 werkzaam zou zijn, (...) geen afbreuk (doet) aan de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde dat zij niet*

eerder in staat was om officiële documenten voor te leggen.” Dienaangaande dient de Raad op te merken dat blijkens het administratief dossier verwerende partij verzoekster niet gevraagd heeft waarom ze niet eerder in staat was officiële documenten voor te leggen ten bewijze van haar Somalische nationaliteit, laat staan dat haar gevraagd werd dit ook aan te tonen. Hiervan wordt ook geen gewag gemaakt in de bestreden beslissing die immers stelt dat verzoekster deze stukken tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag had kunnen neerleggen. De Raad ziet niet in hoe verzoekster de betrokken stukken in 2009 tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag had kunnen neerleggen, daar waar de Somalische ambassade pas sedert 2011 werkzaam is, een kwestie die door de verwerende partij noch in de bestreden beslissing noch in haar nota betwist wordt.

2.9. De verdere overweging in de bestreden beslissing aangaande het voorleggen van de geboorteakte tijdens de eerste asielaanvraag kan haar niet schragen, aangezien een geboorteakte geen uitstaans heeft met de voorgelegde Somalische identiteitskaart en Somalisch paspoort. Verwerende partij kan in het kader van haar bevoegdheid haar toegekend door artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet er alleszins niet op speculeren dat aangezien een geboorteakte niet tot een andersluidende beoordeling van de eerste asielaanvraag aanleiding kon geven dit ook niet het geval zal zijn voor wat betreft de Somalische identiteitskaart en het Somalisch paspoort. Verwerende partij mag niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840).

2.10. Het gegeven dat verzoekster volhardde in haar eerste asielrelaas kan de verwerende partij er niet toe brengen de oordelen dat aangezien dit ongeloofwaardig werd geacht, de Somalische identiteitskaart en het Somalisch paspoort niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit standpunt kan ook niet gelezen worden in de bestreden beslissing zodat het niet meer is dan een aposteriori-motivering van de bestreden beslissing waarmee geen rekening kan worden gehouden.

2.11. Voorts blijkt uit de nota van verwerende partij dat zij de voorgelegde documenten minimaliseert en deze slechts beschouwt als *“louter twee identiteitsdocumenten”*, doch de waarde ervan kan niet worden onderschat, gelet op de gedane beoordeling in het kader van de eerste asielaanvraag dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit.

2.12. De Raad dient te concluderen dat verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de door verzoekster voorgelegde stukken ter staving van haar Somalische nationaliteit niet in aanmerking kunnen worden genomen als nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De overtuiging van de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk terecht getroffen is, waarbij in de nota veelvuldig verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad, kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending aangevoerd wordt van de materiële motiveringsplicht en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van het derde onderdeel van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, wordt dit niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA